

יפנה את הנפגעים ויהיה מוכן להחשת עזרה לכל נקודה שתדרוש אותה. (זה גיבוי חש" בו החברה).

★ ★ ★

המסע למשמרה

כמעט מיד עם החשיכה, נע כוח א' לפניו היתה דרך קשה מאד וארוכה, עד למשמרה. בשורה עורפית התקדמו ה' לוחמים, זה אחר זה, עד שנבלעו כולם ב' תוך החשיכה. אבנים קטנטנות הדרדורו תחת געליהם המסומרות אך כאשר נעלם האחרון בשורה מתחום הראיה, נעלם אתו גם ה' רעש.

הם התקדמו במהירות, כשרף, מפקד ה' כוח, בראש. הליכה אכזרית ומאומצת ב' וואדיות, על גבעות וחזרה אל תוך וואדיות. אדמה סלעית ותלולה של הרי ירושלים.

באחת הכיתות, אחרי החבלנים עם מטען המות שלהם, צעד בני. לא היתה זאת פעור לתו הראשונה של בן המושב החסון. הוא כבר עבר שיפשוטים רבים ורגעי פחד לא מעטים מאז התגייס. אבל זה השיא, הוא שינן לעצמו. הליכה כזאת עוד לא היתה.

כבר לאחר 100 המטרים הראשונים הפסיק להתפעל מהעובדה שהוא פוסע בחוף-לארץ. העיקר שיגמרו עם ההליכה, שיגיעו כבר, או שיעצרו רגע לנות, למה לא עוצרים קצת? אי אפשר לרוץ כמו משוגעים, עם כל החגור הזה, והפצצות לבאזוקה, כמו סבלים, בעסק הזה הכל יכול היה לקרות, מה זה רץ דוהר לו שם כמו סוס, כמו סוס? אי אפשר אפילו קצת לנמנם בהליכה, צעד אחד לא נכון וגומרים את הקריירה בוואדי.

בני הצמיד את מבטו להולך לפניו. מדי פעם היה נוצר פסק. החברה היו מצטרפים בסוף המדרון ובבת אחת קופצים קפיצה ארוכה מהצוק אל תחתית הוואדי. אחר כך היו קמים על רגליהם ורצים כמו משוגעים כדי להשיג את חבריהם ולשמור על קשר עין.

השריון הגיע. לאחר כיבוש שני המשלטים החוסמים את הכביש, עברו המשוריינים שבכוח הממונע את מחסום הגבול והצטרפו אף הם לפעולה. בתמונה נראים אנשי הסור הממונע מתחברים עם אנשי חיל הרגלים, שכבשו את המשלטים שעה קלה לפני כן.

מאחוריהם וקצת ימינה, באו אליהם הדי יריות. ההחברה כבר התחילו את השמחה, חשב בני. לפחות לנו יש מזל שלא יורים עלינו. בדיוק זה היה חסר, שגם יגלו או תנו בדרך. ובריצה מאומצת הדביק את אלי שצעד לפניו: רק שלא נגיע לחברון, בטעות, לחש לאזנו וכמעט התעלף מריח הזיעה החריף שגרף ממנו.

לפתע באה הפקודה: לשכב. יוסי, מפקד הכיתה המנומט, ראשו נתון בכובע הגרב הישן שלו והעוזי תלוי באלכלון על חוזה, כמו גיבור רוסי, עובר לאורך השורה: "זהו, הגענו."

בני הביט לפניו, לצדדיו, לאחור. הגענו? לאן? איפה המשמרה?

כעבור שניות ראה אותה. הכיתה תפסה את מקומה והחלה מתקרבת בזהירה אל ה' צללית המוצקה שהתרוממה לפניו. אורות של מכוניות האירו את הדרך שבין הכפר למשמרה. כנראה פטרול ממונע של הלגיון. המכוניות נסעו כמה פעמים למשמרה ו' חזרה.

בני המשך לזחול. הרגשת עליונות מר זרה שטפה אותו. הוא ידע כי כל לגיונר וכל שומר ירדני ער כמו שד בלילה הזה, לכל אורך הגבול. אבל הם הצליחו להגיע עד כאן בסדר — למרות ששם, מאחור, כבר ירו כמו מטורפים. הוא חיך לעצמו, יישר את הכלי וחיכה לפקודה.

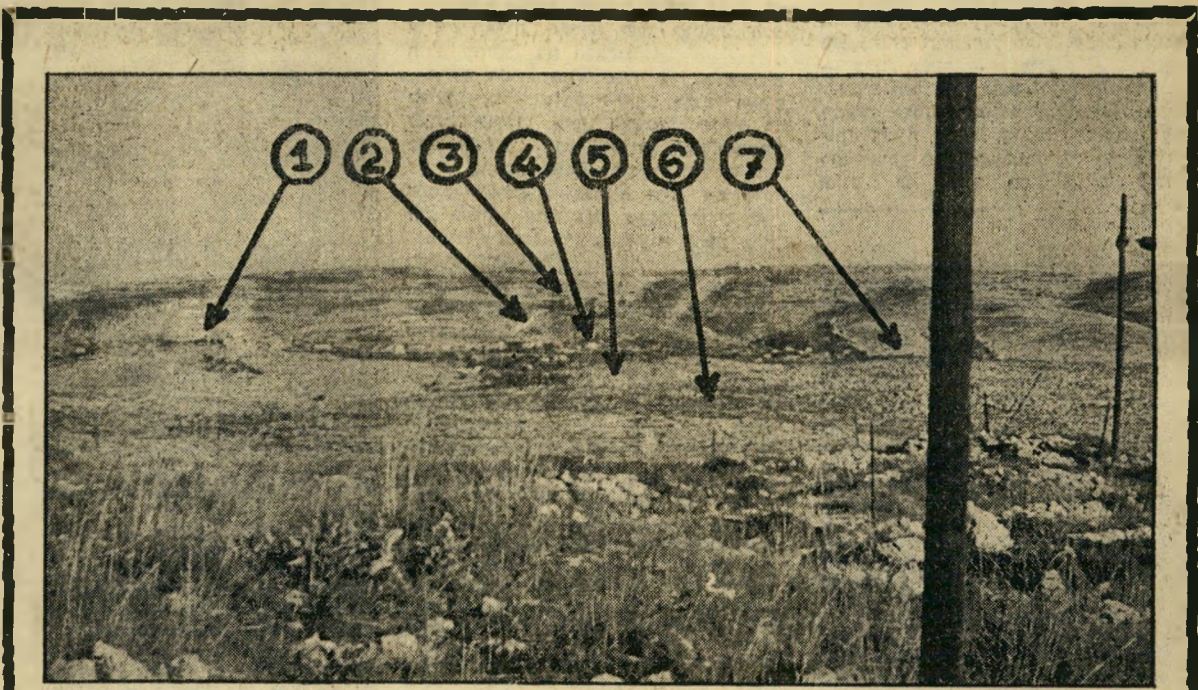
הרחק משמאלו, למעלה, ביצבצו אלפי אורותיה העזירים של ירושלים העברית. אורחיה התכוונו בחדאי לבלות בשלוחה את ליל התח.

★ ★ ★

המ"ם והשריון

כוח ב' חיכה בשדה, עד שיגיע תורו לנוע. לעומת מיבצר המשמרה, המריר חק כמה קילומטרים, התייצבו יעדיו הוא במרחק קטן בלבד. היתה לו עוד שעה זמן, עד שכוח א' יספיק להתקרב למשמרה. בני נתיים, נחו הלוחמים באסלה.

אלכס, המ"מ, ישב בין אנשי מחלקתו. הוא יכול היה ללכת לשוחח עם מפקד ה' פלוגה, לסחוט עוד כמה ידיעות על היעד, להחליף את אותן המלים המדוודות שרק התיקים יודעים להחליף ביניהם לפני פעור לה. במקום זה, העדיף לשבת עם החברה שלו. הוא ידע כי תהיה זו סבילת האש

זהו שטח הקרב

התמונה למעלה צולמה על ידי צלם העולם הזה מתוך משק מבואיביתר, למחרת הקרב. בתי הכפר חוסאן נראים בבירור, משתרעים בין הנקודות המסומנות במספרים 1, 4. חץ מספר 2 מצביע על הכביש הסוביל למשמרה, בקטעו הגלוי לעי, אחרי שעבר טן הגבול, דרך הכפר. חץ מספר 3, מאחורי חורשת העצים, מסמן את המקום שבו עמדה המשמרה. מהבנין עצמו לא נשאר סימן. מספר 5 הוא המשלט הקטן, בין הכפר לבין הכביש, שנכבש אחרון, ללא כל אבידות, לאחר שמנינו ברחו. מספר 6 הוא מקום המוצב הפלוגתי העיקרי, שם התנהל הקרב האכזרי ביותר, שדרש את מספר הקרבנות הגדול ביותר. מאחוריו, בהמשך המד' רון, מסומן בחץ מספר 7, נמצא המוצב המחלקתי ש' נכבש יחד עם המוצב הפלוגתי, ללא אבידות. שתי החסימות, בהם נתקלו מכוניות התגבורת של הלגיון, הונחו משני צדי הכביש. אחרי שסיימו את תפקידם נכנסו כמה מאנשי החסימה לכפר, ושוחחו עם אנשיו.

